

som saadan, kan ikke vente nogen Tilværelse udenfor det Timelige. Det ærede Medlem for Færøerne (S. Petersen) henlede Dødsstraffen paa en Betragtning, som ikke før var gjort udtrykkelig gjældende, men i hvilken jeg troer, at netop Hovedgrunden til den Sky maa søges, som Mange, og iblandt dem jeg, nære, for nu at medoptage Dødsstraffen i vore fremtidige Straffelovbestemmelser. Jeg troer, at det borgerlige og kristelige Samsfund have forskellige Opgaver, idet det ene er rettet paa det Timelige, og det andet paa det Ewige. Et Andet er, at de øve gjensidig Indflydelse paa hinanden. Ligefom det borgerlige Samsfunds Tilstand altid er saadan, at det mere eller mindre letter eller vanskeliggjør det kristelige Samsfunds Besøgen af dets Opgave, saaledes kan og tør ikke det borgerlige Samsfund frigjøres fra den Indflydelse, som Christendommen med uimodstaaelig Magt udøver paa dets Lovgivning og hele Tilstand. Den kristelige Aand maa mere og mere kendes paa hele Lovgivningens Gebeet, den maa ligefom svæve derover, luttrende, forsonende og formildende, og det er meget glædeligt, at dette vistnok med Rette kan siges om det foreliggende Lovarbejde i det Hele, naar det sammenlignes med den nuværende Straffelov. Kun, hvad Dødsstraffen angaaer, kan jeg ikke erkjende, at der tilkommer det denne Roes.

Spørgsmaalet om Dødsstraffens Bibeholdelse eller Afstæffelse maa mere end noget andet Spørgsmaal, der vedkommer Straffene, betragtes fra et reent kristeligt Standpunkt, og saa er det mig en forfærdelig Tanke, at Samsfundet ligefrem gennem Lovgivningen vil forforte Naadens Tid for en eneste Synder, vil, saavidt det staaer til det, berøve ham Tid og Leilighed, som Gud ellers maatte forunde ham, til i sand Anger at vende sig til Frelseren og komme til Troens Fortrøstning og Fred, fra hvilken Ingen, selv ikke den groveste Forbryder, absolut er udelukket. Det er sandt, at et saadant Skridt ind paa Troens Vej og en saadan Anger kan gaae for sig i det Tidsrum, kortere eller længere, der ligger mellem Forbryderens Handling og hans Dødstime, men det er ligesaa vist, at Tanken om den uundgaaelige nære Død og den voldsomme Døds-

maade, han skal lide, virker overvældende ind paa ham, saa at det meget let forstyrres det rette Indhold, som Angeren skal have, naar den skal være sand og frugtbringende. Det er mig en forfærdelig Tanke, at Samsfundet vil, saavidt det staaer til det, styrte en Sjæl i Forbærvelse, for hvilken dog ogsaa vor Herre har udgydt sit Blod. Jeg skal ikke udbrede mig herom, men jeg har dog villet anføre, hvad der for mig er den væsentligste Grund til at ønske Dødsstraffens Afstæffelse. Jeg troer ogsaa, at Samsfundet er sig Nødvendigheden af den af mig udtalte Anstuelse fuldstændig bevidst, idet det nemlig gennem Øvrigheden, som jo i saadanne Tilfælde repræsenterer Samsfundet, drager saavidt muligt Omsoarg for, at Synderen skal komme til at angre, inden han sendes ind i Ewig-heden, idet man sørger for til hans sidste Døgn at indvirke paa ham med Ordets Formaning og Trøst. Deri ligger, forekommer det mig, en Udtalelse af Frygt for, at det af mig omtalte Forfærdelige skal skee, at Forbryderen, fordi man paa voldsom Maade tilintetgjør hans hele jordiske Tilværelse, skal gaae fortabt, hvilket fra mit Standpunkt synes at være noget endnu Værre end det ligefremme Justitsmord. Berøv Forbryderen alt Andet: Eiendom, Ære og Frihed, men lad ham beholde Livet, lad ham beholde Tid og Leilighed til virkelig og i Sandhed at forsones sig med sin Gud og Frelser. Selv om jeg ikke skulde have Ret i denne min Opfattelse af Sagen, hvad jeg dog ikke let skulde blive bevæget til at erkjende, troer jeg dog ikke, at de Grunde, der ere anførte for Dødsstraffens Bibeholdelse, ere fuldkommen tilstrækkelige. Der er blandt Andet blevet sagt af det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 3die Valgkreds (Liebe), at de groveste Forbrydere kræve den haardeste Straf, og det er Dødsstraffen. Dette skal jeg naturligviis indrømme. Det er en Theori, der er meget gammel. Den blev allerede fremsat af Drako. Dødsstraffen er den haardeste Straf, men ikke just, fordi Alle betragte det jordiske Liv som det højeste Gode, men netop fordi Dødsstraffen gjør den sande Omvendelse som oftest umulig. Det er netop Spørgsmaalet, om denne Straf ikke er for haarb, selv for den groveste Forbryder. Det samme ærede Medlem støttede sig hovedsagelig,